

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΜΑΛΟΥΚΑΣ

Η απαγωγή του εκδότη

Αστυνομικό μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Δημήτρης Μαμαλούκας: *Η απαγωγή του εκδότη*

ISBN 978-960-04-5369-0

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Πατεράκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Δημήτρης Μαμαλούκας, 2023

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2023

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Στους γονείς μου

Το βιβλίο αυτό είναι έργο της φαντασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, τα τοπωνύμια και τα συμβάντα που αναφέρονται είτε είναι επινοήσεις του συγγραφέα, είτε χρησιμοποιούνται κατά τρόπο μυθιστορηματικό. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά γεγονότα και πρόσωπα που ζουν ή έχουν πεθάνει είναι εντελώς συμπτωματική.

*Ο Λευκάτας είναι ένας βράχος που υψώνεται
φοβερός μέσα σε μια ερημιά υποβλητική, πάνω
από ένα σκοτεινό κι απύθμενο πέλαγο που σχεδόν
βράζει, ακόμα κι όταν δεν δέρεται από την
τρικυμία.*

Π. Γ. ΡΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ,
«Ιστορία της νήσου Λευκάδος».

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, ΗΠΑ

Χριστούγεννα 1995

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΒΙΛΑ ΠΕΡΟΥΤΣΙ

Οδηγούσε ο Μπράιαν, αυτό το μαύρο βουβάλι. Όπως συνήθως ήταν αμίλητος. Το ίδιο κι εγώ. Δεν είχαμε τίποτα να πούμε παρόλο που πλησίαζαν τα Χριστούγεννα κι υποτίθεται ότι έπρεπε να ήμασταν πιο χαρούμενοι και κοινωνικοί. Βρισκόμασταν στην παλιά Cadillac του Μπέντζαμιν. Ήταν το δεύτερο αυτοκίνητό του και το χρησιμοποιούσαμε για τις δουλειές της επιχείρησης. Η βροχή έπεφτε αργά πάνω στο παρμπρίζ κι οι ναλοκαθαριστήρες τη σκούπιζαν αθόρυβα. Ζεσταινόμουν γιατί το καλοριφέρ ήταν στο φουλ κι ήμουν πολύ αγχωμένος. Αιτία ήταν αυτό που είχε συμβεί στη βίλα Περούτσι πριν από είκοσι πέντε μέρες.

Όταν σήμερα το πρωί ο Μπέντζαμιν μού ανακοίνωσε ότι το βράδυ θα ξαναπήγαινα στην έπαυλη του Περούτσι, με κατέλαβε ένα άσχημο προαίσθημα. Όμως δεν είπα τίποτα. Είχα αποφασίσει πως αν εκείνη ήθελε το ίδιο πράγμα, όπως την προηγούμενη φορά, θα αρνιόμουν κατηγορηματικά. Ήδη αυτό που είχα κάνει ήταν παρακινδυνευμένο. Αργότερα θα συνειδητοποιούσα πως είχε καταστρέψει τη ζωή μου.

Ο Μπράιαν είχε έρθει να με πάρει απ' το μαγαζί στις εφτά το απόγευμα. Οπλοφορούσε και ήταν ο φρουρός μου, ή καλύτερα προστάτευε το εμπόρευμα που πήγαινα να δείξω στον Περούτσι. Ήταν στο πορτμπαγκάζ, κλειδωμένο μέσα σε σκληρό χαρτοφύ-

λακα, ο οποίος ήταν πιασμένος με χοντρή αλυσίδα σ' ένα ειδικό σίδερο του αυτοκινήτου. Το αντικείμενο που πήγαινα να δείξω ξεπερνούσε σε αξία τα εκατόν δέκα χιλιάδες δολάρια.

Μετά από μισή ώρα φτάσαμε στην έπαυλη. Ο φρουρός άνοιξε τη βαριά σιδερένια πύλη και ζήτησε τα στοιχεία μας. Μίλησε στον ασύρματο και μετά μας άφησε να περάσουμε. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά έντονα. Σκέφτηκα να γυρίσω πίσω. Μπορούσα να προφασιστώ μια ζάλη ή κάτι ανάλογο. Αυτό όμως θα δυσχερανούσε έναν απ' τους καλύτερους πελάτες της επιχείρησης όπου δούλευα. Στον Τζανφράνκο Περούτσι δεν άρεσε να του αλλάζουν το πρόγραμμα.

Διασχίσαμε ένα χιλιόμετρο ανάμεσα σε πελώρια δέντρα και καταπράσινα χωράφια μέχρι να φτάσουμε στη βίλα. Ήταν ένα γιγαντιαίο κτίσμα του προηγούμενου αιώνα. Ο Ιταλός μεγιστάνας το είχε αγοράσει πριν από δέκα χρόνια κι είχε εγκατασταθεί εκεί μαζί με όλη του την οικογένεια. Κόντευε τα εβδομήντα και στη Νέα Υόρκη απολάμβανε ιδιαίτερης φήμης. Εκείνης του σκληρού τύπου που έκανε πολλά λεφτά με όχι και τόσο καθαρές μεθόδους. Το παρατσούκλι του στην πιάτσα ήταν Tagliaralle.* Απ' ό,τι μου έλεγαν τ' αφεντικά μου, ήταν καλό να μη συγκρουστείς ποτέ μαζί του. Είχαν δίκιο. Αλλά το λάθος το είχα ήδη κάνει είκοσι πέντε μέρες πιο πριν. Ακριβώς μπροστά απ' τα σκαλιά της εξώπορτας ήταν παρκαρισμένη μια άσπρη Ferrari Testarossa. Γυάλιζε κάτω από τα κίτρινα φώτα της εισόδου και η σιγανή βροχή που έπεφτε έδινε στην εικόνα μια μελαγχολική νότα. Ήξερα σε ποιον ανήκε, στον μεγάλο γιο του μεγιστάνα. Κατέβηκα, άνοιξα το πορτμπαγκάζ και ξεκλειδώσα τον χαρτοφύλακα. Ο Μπράιαν οδήγησε το αμάξι λίγο παρακάτω κι έσβησε τον κινητήρα γνέφοντάς μου πως θα περίμενε εκεί.

* Εκείνος που κόβει τις «μπάλες», δηλαδή τους όρχεις.

Χτύπησα το κουδούνι κι ένας υπηρέτης άνοιξε αμέσως την πελώρια θωρακισμένη πόρτα. Ένωσα και πάλι την καρδιά μου να χτυπά έντονα κάτω απ' το στήθος μου. Πολύ φοβόμουν ότι σε λίγο θα υπέφερα.

«Ο κύριος Περούτσι θα σας δεχτεί σε λίγο, κύριε. Είπε να τον περιμένετε στη βιβλιοθήκη».

Τον ακολούθησα χωρίς να μιλήσω και σε λίγο μπήκαμε στο μεγάλο δωμάτιο. Δεν ήξερα και πολλά από βιβλία, αλλά φαντάζομαι ούτε κι ο Περούτσι. Ήμουν σίγουρος πως είχε φτιάξει αυτό το δωμάτιο γιατί όλοι οι ζάπλουτοι του κόσμου είχαν στα παλάτια τους ένα δωμάτιο-βιβλιοθήκη. Δεν μπορούσες όμως να μην το θαυμάσεις. Οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι μέχρι το ταβάνι με βιβλιοθήκες γεμάτες δερματόδετα βιβλία. Υπήρχαν δύο δερμάτινοι καναπέδες, πολυθρόνες κι ένα γραφείο αντίκα. Το μοναδικό φως ήταν χαμηλό και προερχόταν από μια λάμπα πάνω στο γραφείο.

«Ο κύριος θα ήθελε ό,τι πήρε και την προηγούμενη φορά;»

«Ναι, ευχαριστώ».

Μάλλον όχι όλα όσα «πήρα» την προηγούμενη φορά, σκέφτηκα και γέλασα πικρά από μέσα μου. Αυτό όμως που εννοούσε ο υπηρέτης το ήθελα αρκετά, μήπως και ηρεμήσω λίγο. Άλλωστε δεν σου τύχαινε κάθε μέρα να σου προσφέρουν ουίски Macallan είκοσι ενός ετών.

Επέστρεψε μετά από λίγο με ένα βαρύ κοντό κρυστάλλινο ποτήρι. Δεν είχε βάλει πάγο, παρά μόνο ελάχιστο νερό. Βολεύτηκα σε μια πολυθρόνα ακουμπώντας κάτω τον χαρτοφύλακα. Ο υπηρέτης αποσύρθηκε και μόλις γεύτηκα το ουίски, η πόρτα ξανάνοιξε κι ο Τζανφράνκο Περούτσι εισέβαλε στο δωμάτιο.

Ήταν παχύς κι όχι ιδιαίτερα ψηλός. Είχε χάσει τα μαλλιά του και το κρανίο του είχε πάρει ένα ροδαλό χρώμα σαν μάγουλο μωρού. Ήταν ντυμένος στην τρίχα με τα καλύτερα χειροποίητα κοστούμια που του ετοιμάζαν Ιταλοί ηλικιωμένοι ράφτες εδώ και

δεκαετίες. Κάπνιζε ένα χοντρό πούρο κι έδειχνε ήρεμος, όσο ήρεμος μπορεί να δείχνει ένας ωκεανός σε νηνεμία.

Παρατήρησα πώς με κοίταξε, κρύβοντας με δυσκολία την ταραχή μου. Ύστερα με χαιρέτησε με τη βαριά φωνή του δίνοντάς μου το χέρι. Δεν έσφιξε το δικό μου καθόλου, ούτε χαμογέλασε. Απ' ότι έλεγαν, ο γερο-Περούτσι δεν χαμογελούσε ποτέ.

«Ελπίζω να έφερεις μαζί σου το κομμάτι».

«Φυσικά, κύριε, γι' αυτό είμαι εδώ».

«Ναι, γι' αυτό», είπε κάπως ειρωνικά, κάνοντάς με ν' αγχωθώ ακόμα περισσότερο.

Ξεκλείδωσα τον χαρτοφύλακα κι έβγαλα το ξύλινο κουτί. Όταν το άνοιξα, το χρυσάφι γυάλισε μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο. Έπιασα προσεκτικά το πανάκριβο ρολόι χειρός και του το έδωσα. Αφού το περιεργάστηκε λίγο, μου το επέστρεψε.

Όσο κι αν ήμουν συνηθισμένος σε τέτοια αριστουργήματα στάθια και το θαύμασα κι εγώ.

Ήταν ένα απ' τα πρώτα Grande Sonnerie της Audemars Piguet που είχαν παραδοθεί προς πώληση. Τα αφεντικά μου είχαν δώσει πραγματική μάχη για να το εξασφαλίσουν απ' τους πρώτους.

Κάτω απ' τη σχετικά απέριτη εμφάνισή του, ένα μαύρο καντράν με μεγάλους αραβικούς αριθμούς, έκρυβε έναν πολύπλοκο και εξαιρετικά δύσκολο στην κατασκευή του μηχανισμό. Όπως φανέρωνε και το όνομά του, διέθετε μεγάλη και μικρή suoneria, όπως και girerizione minuti, χτυπούσε δηλαδή τα λεπτά, τα τέταρτα και τις ώρες.

Ένας «μαέστρος» ωρολογοποιός είχε χρειαστεί πέντε εβδομάδες για να ολοκληρώσει τον περίπλοκο μηχανισμό. Μέσα σε μόλις 28,6 χιλιοστά διάμετρο και 5,2 χιλιοστά πάχος είχε κατορθώσει να συναρμολογήσει τα περίπου τετρακόσια κομμάτια, λιμάροντας, γυαλίζοντας και διορθώνοντάς τα έτσι ώστε να λειτουργούν και να ταιριάζουν με τη μεγαλύτερη τελειότητα στο συγκεκριμένο μηχανισμό.

νισμό – και πιθανώς όχι σε έναν παρόμοιο – αναδεικνύοντας το κάθε ρολόι σε μοναδικό κομμάτι.

Το όνομα του ωρολογοποιού συνόδευε τα χαρτιά του ρολογιού μαζί μ' ένα ημερολόγιο γεμάτο σημειώσεις και παρατηρήσεις που κρατούσε όσο το συναρμολογούσε. Φυσικά οποιοδήποτε πρόβλημα προέκυπτε στο ρολόι, όπως και τα αναγκαία σέρβις θα γίνονταν οπωσδήποτε από τον ίδιο.

Άρχισα την επίδειξη στον Περούτσι εξηγώντας του τις λειτουργίες του ρολογιού. Δεν ήταν ιδιαίτερα σύνθετες, αλλά ένα τέτοιο ευαίσθητο έργο τέχνης δεν συγχωρούσε λάθη ούτε πειραματισμούς.

Εγώ είχα τελειώσει τη Σχολή Υψηλής Ωρολογοποιίας της Γενεύης, που θεωρούνταν η καλύτερη του κόσμου. Ένας απ' τους συμμαθητές μου ήταν ο διάσημος σήμερα Φρανκ Μίλερ, ιδρυτής της διεθνούς φήμης και κύρους ομώνυμης μάρκας ελβετικών ρολογιών. Στις εξετάσεις για το πτυχίο μου είχα λύσει και ξαναδέσει ένα Rolex μέσα σε λιγότερο από μία ώρα. Παράλληλα είχα αποκτήσει βασικές γνώσεις γεμμολογίας και τις είχα τελειοποιήσει εδώ, στη Νέα Υόρκη.

Μόλις αποφοίτησα είχα την τύχη να γνωριστώ με τον Μπέντζαμιν και τον Ζόζεφ στην Έκθεση της Βασιλείας. Μου πρότειναν αυτήν τη δουλειά και δέχτηκα χωρίς δισταγμό. Είχαν στο Μανχάταν ένα από τα μεγαλύτερα κοσμηματοπωλεία της Νέας Υόρκης, αλλά και του κόσμου ολόκληρου. Ειδικεύονταν σε πολύτιμους λίθους και πανάκριβα ρολόγια. Οι συλλέκτες που μπορούσαν να τα αγοράσουν δεν ήταν πολλοί, γι' αυτό και δεν έκαναν τον κόπο να πάνε στο μαγαζί. Τους τα φέρναμε στο σπίτι και τα έβλεπαν με την ησυχία τους. Γρήγορα έγινα ο καλύτερος πωλητής τους. Την προηγούμενη φορά είχα καταφέρει τον Περούτσι ν' αγοράσει ένα *Calendario Perpetuo* της Patek Philippe αξίας εξήντα χιλιάδων δολαρίων. Σήμερα παζάρενα το *Grande Sonnerie*,

που άξιζε εκατόν δεκατρείς χιλιάδες τετρακόσια. Ήταν ενθουσιασμένοι μαζί μου κι εγώ άλλο τόσο με τα λεφτά που κέρδιζα. Η αλλαγή στη ζωή μου ήταν εντυπωσιακή. Απ' τα μέχρι τότε φτωχικά μου χρόνια, ξαφνικά, στα είκοσι εφτά μου, είχα βρεθεί με όσα χρήματα επιθυμούσα. Έμενα σ' ένα άνετο διαμέρισμα, ντυνόμουν με ακριβά ιταλικά κοστούμια, είχα αγοράσει μια καινούργια BMW και οι όμορφες γυναίκες δεν έλειπαν από δίπλα μου.

Αν απόψε ο γέρος αποφάσιζε ν' αγοράσει το ρολόι, θα συζηταγε αργότερα την τιμή με τα αφεντικά μου. Θα τσακώνονταν ώρες ολόκληρες και στο τέλος θα του έκαναν μια έκπτωση γύρω στο δώδεκα τοις εκατό. Απ' την τελική τιμή το εφτά τοις εκατό θα ήταν δικό μου. Κι αυτό, απ' ό,τι είχα υπολογίσει, μεταφραζόταν σε κάτι παραπάνω από εφτά χιλιάδες δολάρια.

Ξαφνικά χτύπησε το τηλέφωνο. Το σήκωσε εκνευρισμένος που μας είχαν διακόψει.

«Δεν σου είχα πει να μ' ενοχλήσεις μόνο αν είναι ανάγκη; Είναι λοιπόν;»

Απ' ό,τι του απάντησαν ήταν, γιατί σηκώθηκε και μου είπε κοφτά ότι πρέπει να μιλήσει απ' το γραφείο του με Ιταλία. Απάντησα πως δεν είχα κανένα πρόβλημα να περιμένω. Καθώς έφευγε σκέφτηκα πως είχα πρόβλημα, και μάλιστα μεγάλο. Κάπως έτσι είχε ξεκινήσει και την προηγούμενη φορά.

Έφερα το ποτήρι στα χείλη μου και μύρισα το άρωμα του ουίσκι όταν η πόρτα άνοιξε ξανά. Αναπήδησα τρομαγμένος. Όμως ήταν πάλι εκείνος. Πλησίασε και κάθισε απότομα.

«Ίσως χρειαστεί να φύγω πάλι σε λίγο», είπε.

«Όπως θέλετε», απάντησα σιγανά.

Συνέχισα την επίδειξη του ρολογιού. Το προβάρισε στον καρπό του κουμπώνοντας με δύναμη το λουράκι από δέρμα κροκοδείλου, παρόλο που ήξερε ότι αυτό από ευγένεια δεν συνηθιζόταν γιατί μετά το ρολόι θα έδειχνε φορεμένο. Φυσικά δεν είπα τίποτα.

Σε λίγο έφερε μια μεγάλη δερμάτινη κασετίνα, όπου φυλούσε μερικά από τ' άλλα ρολόγια της συλλογής του. Το έβαλε δίπλα και τα συνέκρινε μεταξύ τους. Η κασετίνα είχε ειδικές θήκες με μηχανισμούς που περιστρέφονταν συνεχώς τα αυτόματα ρολόγια ώστε να μη σταματάνε και απορυθμίζονται οι λειτουργίες τους. Αναγνώρισα εκείνο που του είχα πουλήσει την προηγούμενη φορά.

«Υπέροχο», ψιθύρισε, «Ό,τι καλύτερο μου έχεις δείξει».

«Ξέρετε, είναι πολύ περιορισμένης παραγωγής. Κατασκευάζονται ελάχιστα κάθε χρόνο. Η συνολική παραγωγή δεν θα ξεπεράσει τα είκοσι κομμάτια. Ήταν πολύ δύσκολο να το προμηθευτούμε...»

«Αυτοί οι τσιγκούνηδες οι δικοί σου έχουν τους τρόπους τους», είπε γελώντας, αλλά μόνο με τα μάτια.

Σίγουρα τα αφεντικά μου δεν ήταν δυο τυχαίοι έμποροι πολύτιμων λίθων και σπάνιων ρολογιών. Ήταν οι Εβραίοι των Εβραίων. Έτσι τους έλεγαν στην αγορά.

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Έβρισε χαμηλόφωνα και το σήκωσε. Αφού μίλησε ελάχιστα σηκώθηκε και είπε ότι θα λείψει τουλάχιστον για μισή ώρα. Καθώς έφευγε φώναξε τον υπηρέτη και του είπε να είναι στη διάθεσή μου. Εκείνος με ρώτησε αν ήθελα τίποτα. Απάντησα αρνητικά. Αυτό που πραγματικά ήθελα ήταν εκείνη τη στιγμή να μείνει μαζί μου στο δωμάτιο. Αυτό όμως δεν ήταν δυνατόν να του το ζητήσω. Έφυγε αθόρυβα αφήνοντάς με μόνο.

Με κύκλωσε η σιωπή του δωματίου. Πάνω στο γραφείο είχε μείνει η πανάκριβη κασετίνα με πέντε ρολόγια από τη συλλογή του Περούτσι. Ήξερα ότι στο θησαυροφυλάκιο της έπαυλης υπήρχε και μια συλλογή διαμαντιών. Μου είχαν μιλήσει τ' αφεντικά μου γι' αυτήν. Αποτελούνταν από μια ντουζίνα πανάκριβα διαμάντια μαζεμένα από κάθε γωνιά της γης. Όλα είχαν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Ήταν κίτρινα. Έτσι στους κύκλους των εμπόρων και των συλλεκτών όλοι τα ήξεραν σαν την «κίτρινη συλλογή

Περούτσι». Άξιζε εκατομμύρια κι ο γέρος δεν σταματούσε να την εμπλουτίζει όταν έβρισκε άλλο ένα διαμάντι σε κίτρινη αποκλειστικά απόχρωση.

Η πόρτα που άνοιξε απότομα διέκοψε τις σκέψεις μου. Είχε γίνει αυτό που φοβόμουν. Εκείνη μπήκε στο δωμάτιο. Βρόντηξε πίσω της την πόρτα και την κλείδωσε ξεκαρδισμένη στα γέλια.

Ήταν η Κάρλα Περούτσι, το τελευταίο παιδί του Τζανφράνκο και το μοναδικό κορίτσι. Έδειχνε πέντ' έξι χρόνια μεγαλύτερή μου κι είχε μια καθαρά μεσογειακή ομορφιά. Μελαχρινή, με πανέμορφα μάτια, μακριά μαλλιά και υπέροχο σώμα.

Απ' ό,τι ήξερα, ήταν η αδυναμία του μπαμπά της. Ενώ στους γιους του φερόταν σκληρά, μαζί της ο γερο-Περούτσι γινόταν αρνάκι και της έκανε όλα τα χατίρια. Κι εκείνη το εκμεταλλευόταν. Είχε πίσω της δύο αποτυχημένους γάμους, που είχαν καταλήξει σε ισάριθμα επεισοδιακά διαζύγια. Δεν ήταν λίγες οι φορές που είχε απασχολήσει τον σκανδαλοθηρικό Τύπο: Τσακωμοί, θυελλώδεις έρωτες που γρήγορα ξεθύμαιναν, εφήμερες σχέσεις, τρελά πάρτι, συλλήψεις για μικροποσότητες ναρκωτικών, για οδήγηση υπό την επήρεια αλκοόλ και πολλά άλλα.

«Μικρούλη μου, επιτέλους μόνοι!»

Φορούσε ένα κοντό εφαρμοστό μαύρο φόρεμα χωρίς καλσόν κι ήταν ξυπόλυτη. Οι ρώγες της διαγράφονταν καθαρά κάτω απ' το ύφασμα. Θα στοιχημάτιζα πως δεν φορούσε ούτε το κάτω εσώρουχο. Ήρθε καταπάνω μου φιλώντας με στο στόμα και τυλίγοντας τα μπράτσα της γύρω απ' τον λαιμό μου. Προσπάθησα να την απωθήσω λέγοντάς της ότι ο πατέρας της θα επέστρεφε όπου να 'ναι. Άδικος κόπος. Δεν ξεκολλούσε από πάνω μου. Όμως δεν την αδικούσα, γιατί την προηγούμενη φορά δεν είχα αντισταθεί και πολύ κι είχαμε πηδηχτεί παθιασμένα μέσα σ' εκείνο το καταραμένο δωμάτιο.

Ήξερα ότι ήταν λάθος, αλλά είχα παρασυρθεί. Λίγο τα τρία

ουίσκι που είχα καταναλώσει, λίγο η χαρά γιατί είχα καταφέρει να πουλήσω το ρολόι στον πατέρα της, μ' είχαν κάνει αρκετά πρόθυμο για παιχνίδια. Είχε ξεκινήσει χωρίς να υποψιαστώ τίποτα. Ο Περούτσι μ' είχε αφήσει πάλι μόνο μου κι εκείνη είχε μπει υποτίθεται τυχαία κι είχε έρθει πλάι μου για να θαυμάσει τη συλλογή του πατέρα της. Λίγο μετά όμως μ' είχε στριμώξει στον καναπέ φιλώντας με παθιασμένα. Κάναμε ένα υπέροχο, γρήγορο πήδημα. Μόνο όταν τελείωσα συνειδητοποίησα πού ήμουν και τι είχα κάνει. Μέχρι να συμμαζευτώ είχε εξαφανιστεί χαμογελώντας μου και λέγοντάς μου πως ήταν τέλειο και να το επαναλαμβάναμε και την επόμενη φορά.

Όταν ο Περούτσι επέστρεψε στο δωμάτιο, όλα έδειχναν φυσιολογικά κι έτσι ησύχασα. Όμως σήμερα δεν έπρεπε με τίποτα ν' αφήσω να συμβεί το ίδιο.

Προσπάθησα να την απωθήσω και να βγω απ' το δωμάτιο.

«Μπα; Θέλεις να φύγεις; Μήπως σ' εμποδίζω;»

Μ' έσπρωξε ξανά προσπαθώντας να μου λύσει τη γραβάτα. Της έπιασα το χέρι, αλλά οπισθοχωρώντας σκόνταψα στον χαρτοφύλακα με αποτέλεσμα να πέσω στον καναπέ κι εκείνη γελώντας δυνατά όρμησε προς το μέρος μου. Με μια επιδέξια κίνηση σήκωσε το φόρεμά της και κάθισε πάνω μου. Με την άκρη του ματιού μου βεβαιώθηκα ότι ήταν ολόγυμνη από κάτω. Προσπάθησα να τη συνετίσω.

«Κάρλα, μη, είναι λάθος».

Τα μάτια της γυάλιζαν, κατάλαβα πως ήταν εντελώς φτιαγμένη.

«Βλέπω αντιστεκόμαστε σήμερα», είπε και με μια απότομη κίνηση μου ξήλωσε την πάνω μικρή τσέπη του σακακιού μου.

Πριν προλάβω ν' αντιδράσω, έφερε το χέρι μου στο πράγμα της. Ήταν μούσκεμα.

«Είδες, αγόρι μου, πώς χύνω για σένα;» είπε με πρόστυχο ύφος.

Είχε περάσει τα όρια. Την πέταξα από πάνω μου και πήγα προς το γραφείο. Όρμησε, μ' έπιασε και με χαστούκισε. Στα μάτια της τώρα υπήρχε μόνο μίσος. Έβαλα πρόχειρα το ρολόι μέσα στο κοντί του, πήρα τον χαρτοφύλακα κι έτρεξα στην πόρτα. Όταν την ξεκλείδωνα, την άκουσα από πίσω να με βρίζει χυδαία.

Βγήκα γρήγορα και κατευθύνθηκα προς την εξώπορτα. Συναντήθηκα με τον απορημένο υπηρέτη. Του είπα να μεταφέρει τη συγγνώμη μου στον κύριο Περούτσι, ότι έπρεπε να φύγω εσπευσμένα και θα του τηλεφωνούσα. Η Κάρλα δεν ακουγόταν πια, σημαδί ότι δεν μ' είχε ακολουθήσει. Νόμισα ότι το επεισόδιο είχε τελειώσει εκεί. Όμως ήμουν πολύ γελασμένος.

Όταν άνοιξα την πόρτα της Cadillac και μπήκα μέσα, ο Μπράιαν κατάλαβε αμέσως απ' το λαχάνιασμό μου πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Φεύγουμε;» είπε.

«Ναι, ναι, πάμε», απάντησα.

«Ό,τι πεις, φίλε», έκανε ξεκινώντας απότομα.

Μέχρι να φτάσουμε στην πύλη, έβαλα το ρολόι καλύτερα στο κοντί του κι αυτό μέσα στον χαρτοφύλακα. Ήθελα να πω στον Μπράιαν μόλις βγαίναμε απ' το κτίμα να σταματήσει για να τον κλειδώσω στο πορτμπαγκάζ, αλλά όταν είδα τον φρουρό να μας περιμένει έξω απ' το κουβούκλιό του με το όπλο του βγαλμένο απ' τη θήκη, ένιωσα πως η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει. Σταματήσαμε μπροστά του. Μας φώναξε να σβήσουμε τη μηχανή και να βγούμε έξω. Είχε ειδοποιήσει την αστυνομία.

«Τι σκατά έκανες εκεί μέσα, δικέ μου;» ψιθύρισε ο Μπράιαν.

Δεν πέρασαν λίγα λεπτά και κατέφτασε ένα περιπολικό με δύο μαύρους αστυνομικούς. Ο φρουρός τούς άνοιξε την πύλη κι εκείνοι, αφού κατέβηκαν, μας πλησίασαν με τα όπλα προτεταμένα και όλες τις προφυλάξεις που προέβλεπε η υπηρεσία τους. Μας διέταξαν ν' απομακρυνθούμε απ' το αυτοκίνητο. Υπακούσαμε, κα-

θώς ο Μπράιαν τους πληροφορούσε ότι είναι ιδιωτικός φρουρός και ότι οπλοφορούσε νόμιμα. Ο ένας ρώτησε ποιος απ' τους δύο ήταν ο Πάολο Καστελίνι. Πιθανότατα το ήξεραν ήδη, αλλά απάντησα πως ήμουν εγώ. Με πλησίασε βγάζοντας απ' την τσέπη του κάτι σαν χαρτί. Μου είπε να απλώσω τα χέρια μου με τα δάχτυλα τεντωμένα προς εκείνον. Το έκανα απορημένος. Πέρασε αυτό το πράγμα, που ήταν κάπως απορροφητικό, γύρω απ' τα δάχτυλά μου σκουπίζοντάς τα. Σκουπίζοντας τα σωματικά υγρά της Κάρλα. Έπειτα μου ανακοίνωσε ότι συλλαμβάνομαι κι άρχισε να μου διαβάζει τα δικαιώματά μου. Ο συνάδελφός του μου πέρασε χειροπέδες και μου είπε γιατί με κατηγορούν.

Η Κάρλα Περούτσι είχε τηλεφωνήσει και με είχε καταγγείλει για επίθεση και απόπειρα βιασμού μέσα στο σπίτι της.